

Patriarhul Daniel transmite condoleanțe la înmormântarea tatălui Episcopului Veniamin: Slujitor vrednic, harnic și rugător

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a transmis joi un mesaj de condoleanțe la înmormântarea preotului Ioan Goreanu, tatăl Episcopului Veniamin al Basarabiei de Sud.

Părintele Patriarh Daniel în numește pe preotul Ioan Goreanu „vrednic slujitor al Bisericii din Basarabia, om al rugăciunii, tată iubitor și responsabil, misionar zelos și devotat lui Hristos, duhovnic iscusit, predicator apreciat și slujitor harnic în ogorul Domnului”.

„În aceste clipe de întristare și de vremelnică despărțire, Ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos, Biruitorul morții și Domnul vieții, Care ne învață că Cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi! (Ioan 11, 25), să așeze sufletul preotului Ioan Goreanu împreună cu dreptii, în lumina și iubirea Preasfintei Treimi unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit, în ceata slujitorilor Săi din

ceruri”.

Preotul Ioan Goreanu a trecut la viața veșnică în data de 29 iulie, la vârsta de 72 de ani.

Mesajul integral:

Preotul Ioan Goreanu (1953-2025) – Un slujitor vrednic, harnic și rugător a trecut la Domnul

Cu tristețe am primit vestea trecerii din această viață a preotului Ioan Goreanu, vrednic slujitor al Bisericii din Basarabia, om al rugăciunii, tată iubitor și responsabil, misionar zelos și devotat lui Hristos, duhovnic iscusit, predicator apreciat și slujitor harnic în ogorul Domnului, fost preot paroh la Parohia Nașterea Maici Domnului din satul Cobusca Nouă, raionul Anenii – Noi, Episcopia Basarabiei de Sud.

Acesta s-a născut din părinții Iustin și Tatiana Goreanu la data de 27 martie 1953 în satul Puhoi, raionul Anenii Noi, fiind cel mai mare dintre cei 7 copii (4 băieți și trei fete).

Între anii 1960-1968 a urmat școala medie din satul Puhoi, iar între anii 1968-1971 a urmat, la seral, cursurile școlii medii de 10 clase, fiind nevoit să se angajeze de la vârsta de 15 ani pentru a ajuta familia.

Între anii 1972-1974 a făcut stagiul militar în armata sovietică, deprinzând profesia de tâmplar, dar pe care nu a practicat-o din cauza unui accident în armată.

După revenirea din armată, în anul 1974 s-a căsătorit cu dra Evdochia Nogailîc, întemeind o frumoasă familie, în care s-au născut șase copii, trei băieți și trei fete, toți fiind astăzi ostenitori în activitatea misionară a Bisericii.

Între anii 1974-1990 a lucrat la Fabrica de Construcții de la Gara Mereni, unde se prepara albul de zinc și alte materiale de construcție, fiind șef de tură.

În această perioadă a avut șansa să cunoască mai mulți membri ai Oastei Domnului, formați în perioada interbelică la Căușeni, și să se apropie de Biserică.

După cunoașterea lui Dumnezeu și înțelegerea rostului vieții creștine, după spovedania la unul dintre duhovnici formați la școala românească interbelică, a renunțat la toate tipurile de petreceri și a fost nelipsit de la sfintele slujbe în duminici și sărbători, mergând distanțe mari la puținele biserici rămase deschise în Chișinău și în împrejurimi, luând și copiii cu sine.

Această schimbare în viața sa a venit și cu unele încercări la serviciu din partea conducerii comuniste, care i-a aplicat periodic pedepse pentru frecventarea bisericii, din partea președintelui sovietului sătesc etc., dar și din partea unor apropiați din familie, care erau revoltați că au pierdut pe prietenul lor, venind acasă să-l bată pentru alegerea sa.

În anul 1982 a trecut printr-o grea încercare, în noaptea de Paști, dorind să meargă la slujbă, a avut un accident grav, dar s-a vindecat în mod minunat, prin rugăciunile făcute către Dumnezeu, contrar afirmațiilor medicilor care l-au clasificat ca invalid de gradul I.

În acea perioadă a studiat Biblia, viețile și scrierile sfinților, pe care le transcria, pentru că nu se găseau în Basarabia, riscând să fie condamnat pentru astfel de activități. A reușit, cu mare greutate, să procure o Biblie, ediția sinodală din 1936, cu o sumă importantă – echivalentul a 5 salarii minime – 350 de ruble. La sfatul duhovnicului a devenit un misionar laic, vorbind tuturor despre Dumnezeu și chemându-i la Biserică, mulți dintre cei aduși de el la biserică devenind ulterior preoți sau călugări.

În anul 1990 s-a angajat ca paznic la Centrul eparhial din Chișinău, bucurându-se de aprecierea colegilor și a mitropolitului Vladimir al Chișinăului, care l-a recomandat pentru hirotonie.

Astfel, în data de 17 octombrie 1992 a fost hirotonit diacon în biserica parohiei Nașterea Maicii Domnului din satul Cobusca Nouă, raionul Anenii-Noi, iar în data de 4 decembrie 1992 a fost hirotonit preot, slujind la această parohie până la sfârșitul anului 2017, când s-a retras din cauza unor suferințe personale. Între anii 1993-1994 a urmat cursurile Seminarului Teologic de la Mănăstirea Noul Neamț, absolvindu-le cu rezultate deosebite.

În această perioadă s-a îngrijit să renoveze biserica, să o picteze, să procure obiecte de cult noi, să înnoiască exteriorul, să amenajeze curtea bisericii, să înființeze un cimitir în localitate. A predat Religia la școala din satul Cobusca Nouă și s-a îngrijit de construirea unei biserici în filia Socoleni, fiind apreciat de credincioși, de conducerea eparhiei Chișinăului și de confrății preoți, fiind ales ca duhovnic al Protopopiatului Anenii Noi, pentru mai mulți ani.

De asemenea, s-a străduit să trimită mai mulți tineri din parohie la școlile teologice din România, formându-i duhovnicește și chemându-i la slujirea jertfelnică pe toți, vorbindu-le de istoria adevărată și de greutățile prin care au trecut înaintașii în perioada sovietică, iubind neamul și țara.

Având anumite suferințe personale, se îngrijea ca nici un bolnav să nu rămână uitat, le trimitea pachete, îi vizita periodic și se îngrijea de sufletele lor, mergea pe la casele lor și îi cerceta, spovedindu-i și împărtășindu-i cu Sfintele Taine.

S-a remarcat ca un preot rugător care dedica rugăciunii ore întregi seara și dimineața, citea zilnic mai multe catisme din Psaltire, Acatiste, Paraclisul Maicii Domnului și alte canoane, trezindu-se din zorii zilei, de multe ori de la ora 3, pentru a putea să se roage în liniște. Atunci când era întrebat de ce se roagă atât de mult, spunea că are copii, credincioși bolnavi, în temniță sau în călătorie și că rugăciunea îl hrănește.

În misiunea sa a căutat diferite metode pentru a-i apropia pe credincioși de Dumnezeu, a făcut cateheze săptămânale, procesiuni, pelerinaje pe la mănăstirile din Republica Moldova, România și Ucraina, mulți pelerini vindecându-se de bolile lor. În urma rugăciunilor sale făcute la moaștele Sfântului Kukșa de la Odesa, fiica sa Alexandra s-a vindecat în mod minunat, s-a întors acasă fără a mai avea nevoie de ochelari, deși avea dioptriile 7.

Era milostiv și solidar cu cei bolnavi și cu săracii, niciunul dintre cei care veneau să-i ceară ajutorul nu plecau neajutorați, era înconjurat de oamenii necăjiți pe stradă, le oferea tot ce avea și se ruga pentru ei, îi iubea pe toți și cerea lui Dumnezeu să le împlinească bunele dorințe. Fiind în pelerinaj la Mănăstirea Poceaev, înainte de anul 1990, un cerșetor i-a cerut milă, el a deschis portofelul să-și ia singur cât are nevoie, primise salariul (echivalentul a o mie de mărci), acela i-a luat aproape toți banii, lăsându-i bani doar ca să ajungă acasă. Nu a cârtit, deși familia o ducea greu, ci s-a rugat lui Dumnezeu să-l ajute. Ulterior, ca preot era și mai atent cu cei săraci, el provenind dintr-o familie ce trecuse prin multe greutăți.

Ca preot își purta haina clericală și ținuta regulamentară mereu, chiar și acasă. Pentru că nu a reușit să locuiască împreună cu familia în parohia pe care o păstora, din lipsa unui spațiu, a ales ca grija familiei să rămână pe seama preotesei Evdochia, o soție model și o mamă iubitoare, care, deși era preoteasă, pentru a-și putea ajuta copiii, a lucrat la Asociația de agricultori ca lucrător până la pensionare, iar el își petrecea aproape tot timpul în parohie.

Pentru că a avut o copilărie dificilă, marcată de greutățile sovietizării, s-a îngrijit ca

toți copiii să urmeze școli pentru a avea o profesie. Toți cei șase copii au absolvit studii superioare, cinci dintre ei au absolvit școli teologice, trei fiind doctori în teologie, clerici harnici și devotați misiunii lor, iar fiul cel mai mare, care a ales viața monahală este astăzi Episcop al Basarabiei de Sud, tatăl lor punându-și amprenta pe formarea lor duhovnicească și învățându-i să fie smeriți, onești, harnici și jertfelnici, credincioși și devotați Bisericii și neamului românesc.

Când plecau copiii din casa părintească la studii, el obișnuia să-i încredințeze Maicii Domnului, oferindu-le câte o icoană și îndemnându-i să se roage continuu, că Maica Domnului este de acum mama și tatăl lor. Astfel fiecare copil a fost încredințat ocrotirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, iar înainte de a-și spune problemele părinților, ei se rugau Maicii Domnului, făcându-și sfinții prieteni care nu-i vor dezamăgi niciodată. Le spunea: Să și pună nădejdea în Dumnezeu și să facă faptele credinței, să nu urmeze obiceiurile oamenilor.

Pentru activitatea meritorie și slujirea jertfelnică, preotul Ioan Goreanu, în cei treizeci și trei de ani de slujire preoțească, a fost decorat cu mai multe distincții bisericești: rangul de iconom în anul 1997, de iconom stavrofor și dreptul de a purta cruce cu pietre scumpe, în anul 2004, iar în anul 2016 a primit dreptul de a purta mitră. Cu ocazia aniversării a 70 de ani, în anul Centenar al Episcopiei Basarabiei de Sud - 2023, ca semn al prețuirii pentru întreaga activitate desfășurată, a primit Crucea Episcopiei Basarabiei de Sud.

La toate acestea s-au mai adăugat și alte semne de prețuire și recunoștință din partea autorităților locale.

În ultimii ani ai vieții a trecut printr-o grea suferință, iar după pandemia Covid 19 și pierderea soției, preoteasa Evdochia Goreanu, în 19 noiembrie 2021, a rămas în îngrijirea copiilor, starea de sănătate fiindu-i zdruncinată.

În aceste clipe de întristare și de vremelnică despărțire, Ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos, Biruitorul morții și Domnul vieții, Care ne învață că „Cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi!” (Ioan 11, 25), să așeze sufletul preotului Ioan Goreanu împreună cu dreptii, în lumina și iubirea Preasfintei Treimi „unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit”, în ceata slujitorilor Săi din ceruri.

Dumnezeu să odihnească sufletul lui în Împărăția lui Dumnezeu împreună cu dreptii întru nădejdea Învierii de obște!

Veșnica lui pomenire din neam în neam!

Cu părintești binecuvântări și condoleanțe pentru familia îndoliată,

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Foto credit: Basilica.ro

basilica.ro